

နေ့

By
Nann Yein

(အပိုင်း ၁)

နေကြာကိုကျွန်တော် စတွေ့တဲ့ နေ့ ...

နေကြာဟာ နေရောင်အောက်မှာ တောက်ပစွာနှင့် စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုရဲ့ waiter အဖြစ်ပေါ့။

အပြီးချို့ချို့လေးတွေနဲ့ နေကြာဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ နှလုံးသား တစ်ခုလုံးကို ခဏအတွင်း အပိုင် သိမ်းပိုက်သွားခဲ့တယ်။

ဘာအလိုရှိပါသလဲ ခင်ဗျာဆိုတဲ့ နေကြာရဲ့ အသံသေးသေးလေးဟာ သိပ်ကို နာပျော်ဖွယ် ကောင်းလှတယ်။ ယူနီဖောင်း အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာ ကပ်ထားတဲ့ နာမည်လေးကို ဖတ်မိလိုက်တော့ သူနာမည်က နေကြာတဲ့ ... ။

ကျွန်တော်လေ ... နေကြာကို လိုချင်တယ်လို့ မပြောမိရုံတမယ်ပါဘဲ ... သူ့အပြီးလေးတွေကို ချစ်တယ် ... သူ့နာမည်လေးကို ချစ်တယ် ... သူ့အသံသာသာလေးကို ချစ်တယ် ... အလုံးစုံကို ပေါင်းစည်းရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ နေကြာကို အရမ်းကိုမှ ချစ်ခဲ့တယ်။

ဒုတိယရက် ...

ဒီတစ်ခါမှာ တော့ ကျွန်တော် နေကြာဆီကို တစ်စိုက်မတ်မတ် လာခဲ့တယ် ... နေကြာ အလုပ်လုပ်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကို မဟုတ်ဘဲ နေကြာနေတဲ့ အိမ်နားကိုပေါ့။

ယိုင်နဲ့ နဲ့ နဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးမှာ နေကြာဟာ အဒေါ်တွေနဲ့ အတူ
နေထိုင်သတဲ့ ... စောက်သုံးမကျတဲ့ အကောင်ဆိုတဲ့ သူအဒေါ်ရဲ့ ဆူပူသံ
ဟာလေ ခေါင်းငုံ့ခံနေတဲ့ နေကြာကို ရင်ထဲထည့်ပြီး ကာကွယ်ချင်ခဲ့မိတဲ့
အထိပါပဲ။

နေကြာနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့တယ် ... သူလေးက နေ
ထွတ်ရာ အရပ်ကိုပဲ မျက်နှာမူထားတော့ သူနောက်ကျောမှာ ကပ်ပါနေ
တဲ့ ကျွန်တော်ကို သတိမထားမိခဲ့ဘူး။

နေကြာနောက် ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့တာ ၆ လပြည့်တဲ့ နေ့ ...

ထိုနေ့က ကျွန်တော် အပျော်ဆုံးနေ့ ...

နေကြာက ကျွန်တော်ကို ပြုံးပြခဲ့တယ်။

ထိုအပြုံးလေးဟာ ကျွန်တော် ဘဝမှာ အလှဆုံးလို့ သတ်မှတ်လိုက်မိ
တဲ့ အထိကို လှပလွန်းခဲ့တယ်။

လောဘတွေ တတ်လာတယ် ... နေကြာအနားကို သွားချင်တယ်
နေကြာကို ချစ်မြတ်နိုးမိကြောင်းတွေ ဖွင့်ပြောချင်လာတယ်။

ဒါပေမဲ့ ငေးကြည့်ခွင့်တောင် မရတော့မှာ စိုးတဲ့ ကျွန်တော်ဟာလေ
သရဲဘောကြောင်စွာနဲ့ နေကြာကို ရပ်ပြီးပဲ ကြည့်နေခဲ့မိတယ်။

နေကြာကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်းရဲ့ အစလည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။

နေကြာကို မြတ်နိုးမိခြင်းရဲ့ ၃၃၅ ရက် ...

ထိုနေ့က နေကြာက အိမ်ထဲကနေ မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြေးထွတ်လာတ
ယ် ... သန်မာတဲ့ နေကြာလေးအဖြစ်ပဲ မြင်ခဲ့ရတဲ့ ထိုကောင်လေးက
လမ်းထိပ်က ပန်းခြံသေးသေးလေးမှာ ခူးထောက်ပြီး အော်ဟစ် ငိုကြွေး

နေခဲ့တယ်။

ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပိုက်ပြီး မငိုကြွေးဖို့ ကျွန်တော် ပြောချင်ခဲ့ပေမဲ့ ကိုယ် ရှိရာ အရပ်ရှိမှန်းတောင် မသိတဲ့ နေရာကို အဝေးကနေပဲ တူညီတဲ့ နာကျင်ခြင်းတွေနဲ့ အတူ ကျွန်တော်ဟာ ငိုကြွေးနေခဲ့မိသည်။

ကျွန်တော်မှာ သိပ်သရဲဘောကြောင်ခဲ့တယ်။

နေကြာကို ဖွင့်ပြောမည့် ၃၆၅ ရက် ...

စုထားတဲ့ မုန့်ဖိုးလေးတွေနဲ့ နေကြာ ၃၆၅ ပွင့်ကို ကိုယ်တိုင်စည်းပြီး နေကြာကို ဖွင့်ပြောမယ်လို့ တွေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ပျော်ရွှင်ခဲ့တယ် ... ရွှေရောင် တောက်ပနေတဲ့ နေကြာပန်းတွေကို အဖြူရောင် ပန်းထုတ်စက္ကူလေးနဲ့ သေချာလှလှလေး စည်းပြီး ပန်းနုရောင် ဖဲကြိုးလေးနဲ့ ချည်ကာ နေကြာကို ရည်စား စကားပြောမယ်လို့ တွေးပြီး ပျော်ရွှင်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အဖေနဲ့ အတူအိမ်ထဲ ဝင်လာတဲ့ နေကြာကို တွေ့တဲ့ အချိန်မှာ တအားကိုမှ အံ့သြခဲ့တယ်။

အဖေက မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တယ်။

"သူနာမည် နေကြာ ... အဖေ လက်ထပ်လိုက်တဲ့ အဖေ့ရဲ့ ခင်ပွန်းတဲ့ ..."

ပြီလဲကျသွားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အဖေက ထိန်းရင်း သူနောက်အိမ် ထောင်ပြုလို့ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းသွားတယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။

တစ်ပွင့်ချင်း ပျိုးထားတဲ့ နေကြာတွေဟာ အားလုံး တိုက်စားမျောပါ သွားသလိုနဲ့ ကျွန်တော့်ကမ္ဘာမှာ မှောင်အတိကျခဲ့တယ် ... ကံတရားဟာ သိပ်ရက်စက်တယ်။

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေတဲ့ အဖေအခန်းထဲက နေကြာအသံ

ကို ကြားရတော့ ကျွန်တော့် အသက်ကို နုတ်ယူသွားပါတော့လို့ ဘုရားရှင်ကို တိုင်တည်ခဲ့တယ်။

တော်ပါတော့ ဆိုတဲ့ နေကြာအသံလေးကို ကြားရတော့ ကျွန်တော်လေ အဖေအခန်းထဲက ကျွန်တော့်ရဲ့ နေကြာကို သွားခေါ်ထုတ်ပြီး မငိုပါနဲ့ လို့ ချောမိချင်တဲ့ အထိပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လုပ်မိတာကတော့ အကိုက်အခဲ ပျောက်ဆေးလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ငိုကြွေးမိတာပါပဲ။
